

EUREKA

NUMER 1 (55) LISTOPAD 2018

GAZETKA SZKOLNA
ZESPÓŁ SZKÓŁ Nr 1
IM. BOHATERÓW WESTERPLATTE

ISSN 1896-6438

SPIS TREŚCI

Niepodległość, wolna Polska, Polska na mapach i w Europie, w końcu jest Polska... – od 1918 roku niepodległa. Polacy to wielki naród – 123 lata bez ojczyzny, w szponach zaborców, a jednak przetrwał, podniósł się, wygrał. A zatem uzasadniona jest moja duma z bycia Polką. Moi, nasi przodkowie, dali nam przykład „jak zwyciężać mamy.” Bo niepodległość jest w ludziach, w nas.

W naszej gazecie podejmujemy nietławy temat współczesnego patriotyzmu, jaki jest, jaki powinien być. Pokazujemy różne oblicza patriotyzmu – od tego banalnego, stadionowego, do wielkiego – tego od Rejtana, Mickiewicza, Piłsudskiego. Zapraszamy do czytania, refleksji, kontaktu.

p. Marzena Tudek

ZESPÓŁ REDAKCYJNY

AUTORZY

Uczniowie i absolwenci
ZS Nr 1 w Garwolinie
we współpracy z
p. Agnieszką Karwowską
i p. Marzeną Tudek

SKŁAD I ŁAMANIE

Eryk Budynek
Olivia Mróz
Eryk Paśnik
Michał Siejka

KOREKTA

Agnieszka Karwowska
Marzena Tudek

www.zsgarwolin.pl/eureka

ZS im. Bohaterów Westerplatte w Garwolinie, ul. Kościuszki 53, 08-400 Garwolin

Kontakt z redakcją

eureka.ekonomik@gmail.com

Sekretariat szkoły
sekretariat@zsgarwolin.pl
tel./faks: (25) 682 30 71,
(25) 682 03 10

„EUREKA” jest gazetą szkolną Zespołu Szkół w Garwolinie. Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania i redagowania tekstów. Wszystkie nazwy handlowe i towarów występujące w piśmie są zastrzeżonymi znakami towarowymi lub nazwami zastrzeżonymi odpowiednich firm i zostały użyte wyłącznie w celach informacyjnych. Kopiowanie i rozpowszechnianie materiałów zawartych w gazecie w jakiegokolwiek formie bez zgody redakcji jest zabronione.
ilustracje pochodzą ze stron internetowych.

ISSN 1896-6438

SPIS TREŚCI

„Gawęda o miłości do ziemi ojczystej” Wisława Szymborska

Bez tej miłości można żyć,
mieć serce suche jak orzeszek,
małutki los naparstkami pić
z dala od zgryzot i pocieszeń,
na własną miarę znać nadzieję,
w mroku kryjówkę sobie uwić,
o blasku próchna mówić „dnieje”,
o blasku słońca nic nie mówić.

Jakiej miłości brakło im,
że są jak okno wypalone,
rozbite szkło, rozwiany dym,
jak drzewo z nagła powalone,
które za płytka wrosło w ziemię,
któremu wyrwał wiatr korzenie
i jeszcze żyje częścią czasu,
ale już traci swe zielenie
i już nie szumi w chórze lasu?

Ziemi ojczysta, ziemio jasna,
nie będę powalonym drzewem.
Codziennie mocniej w ciebie
wrastam
radością, smutkiem, dumą,
gniewem.
Nie będę jak zerwana nić.
Odrzucam pusto brzmiące
słowa.
Można nie kochać cię – i żyć,
ale nie można owocować.

1918-2018 Niepodległa

Patrioci są wśród nas <i>Katarzyna Adamczyk, 3b LO</i>	4
Czy uważasz się za patriotę? - ankieta <i>Redakcja</i>	6
Jak być patriotą w dzisiejszych czasach? <i>Natalia Piętka, absolwentka 3a LO</i>	8
Jak być patriotą? <i>Gal Anonim</i>	9
Instrukcja obsługi „wolności słowa” <i>Wiktoria Przybysz, absolwentka 3a LO</i>	10
Patrioci... <i>Karolina Ornat, 3b LO</i>	11
Dobre, bo polskie <i>Wiktoria Chmielak, 3b LO</i>	12
Patriota to... <i>Łucja Gładysz, 3b LO</i>	14
Patriotyzm - droga honoru, droga tradycji, droga do szczęścia Polski... <i>Mateusz Kędzior, 3c LO</i>	16

1918-2018 Niepodległa

Referendum odnośnie przedłużenia przerw w szkole	18
Wspomnienia... <i>Alija Lipska, Paula Kuszpit, Kinga Szczygielska 1a LO</i>	19
Dni kariery zawodowej <i>p. Agnieszka Karwowska</i>	22
Wyniki konkursów	24
Zakładka do książki	25
Biblioteka poleca wybrane książki histo- ryczne o tematyce niepodległościowej!	26

Patrioci są wśród nas

Katarzyna Adamczyk, 3b LO

Istnieją stereotypy na temat młodzieży, które ciągle są przekazywane przez dorosłych. Mówią o nas, że jesteśmy nic nie wartymi, pustymi dziećmi bez żadnych wzorców i ideałów. Takie stereotypy również nagłaśnia telewizja, na przykład w paradokumencie „Szkoła”. Pewnie domyślacie się jakie zdanie na temat młodzieży może mieć moja babcia, która głównie tylko takie paradokumy ogląda? Macie rację, niezbyt dobre. Nie chcę mówić, że te opinie na nasz temat nie są prawdziwe, bo są, tylko nie w takim stopniu, w jakim wszyscy to widzą. Skoro jeden nastolatek pije, pali i nie uczy się, to pewnie wszyscy są tacy. Niestety to najczęściej popełniany błąd przy wydawaniu sądów. Jednak chciałabym pokazać, może tym starszym, albo i moim rówieśnikom, że są jednostki, dzięki którym odzyskujemy przysłowiową „wiarę w człowieka”. Osobiście znam kilka takich osób, które

mogę określić mianem patriotów. Kilka osób z mojej klasy wykonuje już drugą edycję gry miejskiej w naszym mieście. Nie byłoby w tym nic z patriotyzmu, gdyby nie fakt, że akcja dzieje się w czasie II wojny światowej, a bohaterowie gry żyją i walczą w okupowanym przez Niemców Garwolinie. Na jednej z edycji gry byłam i widziałam ich podejście do zadania. Każdy z nich włożył serce w to niesamowite dzieło, wczuł się w graną postać. Każda część rozgrywki była dopracowana do końca, przecież gdyby im na tym nie zależało, nie przykładaliby się tak do wykonywanego zadania prawda? Wartym uwagi jest fakt, że każde z nich zaoferowało swoją pomoc bezinteresownie, nie oczekując nic w zamian. Zrobili to z szacunku dla ludzi, dzięki którym teraz mogę pisać ten artykuł w naszym ojczystym języku. Każda ze wspomnianych osób może jest inna, może jej zachowanie nie wskazuje na patriotyzm, ale wszyscy aby

dobitnie zmanifestować swoją miłość do Ojczyzny potrafią się zjednoczyć. Gdyby zapytać przypadkowego człowieka czym dla niego jest patriotyzm powiedziałby pewnie, że walką za Ojczyznę, oddaniem za nią życia. Na szczęście żyjemy w wolnym kraju, ale skoro nie możemy wykazać się patriotyzmem w taki sposób, to jak inaczej? Odpowiedzi jest wiele, ale jedna nasuwa się sama i jest nią kibicowanie polskim sportowcom i drużynom sportowym. Założę się, że w każdym polskim domu jest ktoś, kto ogląda bieżące wydarzenia sportowe. Zapewne wtedy znajdują się sami eksperci od oglądanej właśnie tej dziedziny sportu, a z drugiego końca domu słychać przekleństwa i zdania typu: „Gdzie tę piłkę podałeś? Trzeba było wycofać”. Przytoczone przeze mnie wydarzenie odnosi się do najpopularniejszego sportu w naszym kraju, czyli piłki nożnej. Są ludzie, którzy nie widzą w tym sporcie piękna, no bo tylu facetów bez sensu biega za piłką, ale są też i tacy, którzy jeśliby to usłyszeli to słownie albo fizycznie wytłumaczyliby danej osobie sens tego sportu. Prawdziwy Polak przynajmniej raz w życiu powinien pójść na mecz, jeśli nie dla sportu to dla jednego konkretnego momentu. Dla chwili wybrzmiewania hymnu Polski na stadionie. Jeszcze przed tym wydarzeniem każdy obecny na stadionie zajmował się swoimi prywatnymi sprawami. Słyszał było tylko głośnie zlewające się w jeden szum, ale w momencie wygrywania pierwszych nut Mazurka Dąbrowskiego wszystko się zmienia. Ludzie stają ramię w ramię, by chórem wyśpiewać słowa hymnu. Ten jeden moment pokazuje, jak silna jest jedność narodu. A jak ogromną siłą jest jedność narodu pokazały w przeszłości powstania niepodległościowe, gdzie nasi

przodkowie ramię w ramię walczyli za to, żeby nasi sportowcy biegali po boiskach w narodowych barwach. Czy podczas meczu na stadionie, czy relacji w telewizji emocje kibiców są te same. Wspieramy swoich sportowców, mocno przeżywamy ich sukcesy i porażki. Nieważne co się dzieje, my kibice zawsze jesteśmy z nimi i ich wspieramy. Chociaż często się mówi, że Polacy ciągle narzekają, to w obliczu zagrożenia potrafimy bronić tego co ważne. Jedno jest pewne: patrioci są wśród nas i nie da się tego ukryć. Co i rusz

na ulicy widać kogoś w koszulce z patriotycznymi motywami. W telewizji oglądamy, jak polski sportowiec zdobywa złoty medal. W polskich domach uczy się najmłodszych miłości do Ojczyzny, prawdziwych idei i wzorców. Chciałabym przekazać wszystkim tym, którzy to czytają, coś ważnego: To My jesteśmy fundamentem dla następnych pokoleń, od nas zależy, czy pamięć o bohaterach narodowych będzie trwać. To my będziemy pierwszymi wzorami dla naszych dzieci i to nasze postępowanie będzie wytyczało im ścieżkę wyborów. Dlatego już teraz zastanówmy się jakimi ludźmi, Polakami jesteśmy i co chcielibyśmy przekazać naszym dzieciom. Jeszcze nie jest za późno by coś zmienić.

Czy uważasz się za patriotę? - ankieta

Redakcja

Jak poznać opinie innych? Jak dowiedzieć się co myślą! Oczywiście należy przeprowadzić ankietę! 28 marca 2018 roku postanowiliśmy ją przeprowadzić wśród braci szkolnej. W ankiecie wzięło udział 151 uczniów. Młodzież musiała odpowiedzieć na trzy bardzo ważne pytania.

**Czy uważasz się za patriotę?
Jak przejawia się twój patriotyzm?
Co sprawia, że czujesz się Polakiem?**

Pytania te, wydają nam się proste i oczywiste przecież, a jednak naszym ankietowanym, sprawiły wiele trudności. Pierwsze pytanie jakie zadaliśmy:

„Czy uważasz się za patriotę?” przyniosło miłe zaskoczenie, bo aż 131 respondentów uważa się za patriotę. Tylko 18 stwierdziło, że „nie” są patriotami, a dwoje młodych ludzi dopisało własną odpowiedź „nie wiem”.

Na pytanie drugie: **„Jak przejawia się twój patriotyzm?”**, osoby, które nie czują się patriotami, wskazywały na brak przywiązania do kraju oraz chęć jak najszybszej emigracji. *„Nigdy nie czułam szczególnej więzi z naszym państwem, ponadto wiele przejawów współczesnego patriotyzmu wyraźnie mnie odrzuca”, „Szanuję Polskę, ale nie angażuje się w sprawy naszego kraju”.*

Natomiast respondenci, którzy uważają się za patriotów, jako przejaw swojego patriotyzmu podali uczestnictwo w obchodach świąt państwowych, znajomość polskiej literatury, znajomość hymnu państwowego oraz odnoszenie się z szacunkiem do symboli narodowych. *„Obchodzę święta narodowe, umiem hymn Polski, znam historię Polski”, „Szanuję swój kraj i język”, „Jestem dumny z osiągnięć Polaków” oraz „Jestem tolerancyjny wobec innych narodów”.*

Pojawiło się także kilka deklaracji związanych z gotowością do podjęcia walki zbrojnej w obronie Ojczyzny.

Na pytanie trzecie „Co sprawia, że czujesz się Polakiem?” ankietowani udzielali różnorodnych odpowiedzi. Większość skupiała się przede wszystkim na przymusowym obywatelstwie oraz języku, jakim się komunikują. „Tylko kraj, w którym mieszkam”, „Obywatelstwo i język”, „Żyję wśród Polaków”.

Ankietowani, którzy uważają się za patriotów jako czynniki wpływające na to, że czują się Polakami podali m.in. przywiązanie do polskiej kuchni, ojczysty język, kultywowanie polskich zwyczajów i tradycji oraz emocjonalną

wieź z ojczyzną i narodem polskim. „Posługuję się językiem narodowym, dzięki czemu podtrzymuję tradycję i polskie obyczaje”, „Urodziłam się i mieszkam w Polsce”, „Uwielbiam polską kuchnię, interesuję się polską historią i literaturą”. Przeprowadzona w naszej szkole ankieta spotkała się z dużym zainteresowaniem uczniów. Zaprezentowane wyniki bardzo dobrze pokazują podejście młodzieży do tematu patriotyzmu. Wszystkim ankietowanym serdecznie dziękujemy za udział w naszym projekcie, mamy również nadzieję, że była to dla was ciekawa przygoda, która pozwoliła zastanowić się nad ważną kwestią jaką jest patriotyzm.

■ TAK
■ NIE
■ NIE WIEM

Jak być patriotą w dzisiejszych czasach?

Natalia Piętka, absolwentka 3a LO

PATRIOTYZM**....RZADKA CECHA CHARAKTERU**

Zeby wiedzieć jak być patriotą, należy zacząć od tego, co to znaczy patriotyzm. Mianowicie, jest to szacunek i umiłowanie Ojczyzny, gotowość do poświęcenia się dla niej i narodu, stawianie dobra własnego kraju ponad interesy osobiste. Poczucie silnej więzi emocjonalnej i społecznej z narodem, jego kulturą i tradycją. Jednak, aby wykazać się miłością do Ojczyzny, nie należy kierować się jedynie tymi zasadami. Warto pamiętać, że każdy nawet najmniejszy gest może pokazać nasz szacunek i miłość do narodu. Często ludzie wykazują się patriotyzmem nawet o tym nie wiedząc, wystarczy, że uczestniczą w wydarzeniach narodowych, jak np. mecz reprezentacji Polski, kupują produkty, które pochodzą z ich kraju, a nawet gdy zachowują się odpowiednio za granicą. W końcu to od naszego zachowania zależy, jak będą nas postrzegać cudzoziemcy. By móc mówić o sobie, jak o patriocie powinniśmy

z pewnością wiedzieć, jakie są nasze symbole narodowe. W dzisiejszych czasach jest masa ubrań, które zwierają symbole związane z naszą historią. Często ludzie noszą taką odzież nie znając ich znaczenia. Bardzo popularny na ubraniach jest m.in. znak „Polski Walczącej”, a gdy zapytamy posiadacza takiej bluzy o podstawowe informacje dotyczące II wojny światowej, jedyne co słyszymy to cisza. Panująca globalizacja sprawia, że dochodzi do wielu zapożyczeń z języka angielskiego, kultury się przenikają. Obchodzi się święta takie jak Halloween i rozpowszechnia się zagraniczne marki. Stanisław Jachowicz mówił „Cudze chwalicie, swego nie znacie, sami nie wiecie, co posiadacie.” Istnieje wiele formułek, mówiących o tym co powinien, a czego nie powinien patriota. Ale czy słowo „patriotyzm” zachowało jeszcze swój dawny sens – umiłowanie ojczyzny – i czy w ogóle dla młodego pokolenia jest czymś więcej niż wysłużonym sloganem?

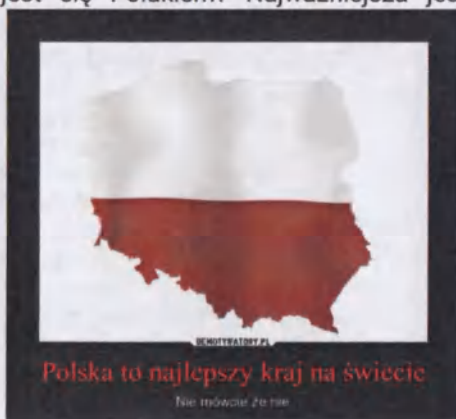
Jak być patriotą?

Piotr Gulbinowicz, 4 TI

Codziennie możemy spotkać osoby, który afiszują się swoją miłością do Ojczyzny. Najczęściej w koszulkach z napisem „Pamiętamy”, czy z metalowymi broszkami o tematyce wojennej. Chcą pokazać, jak bardzo ważna jest dla nich Ojczyzna. Czy to jest w ogóle potrzebne, pokazywanie wszystkim dookoła, że jest się Polakiem? Najważniejsza jest

nasza postawa wobec Ojczyzny oraz to, czy świadomie i z zaangażowaniem uczestniczymy w świętach narodowych. Patriotą to osoba, która stawia dobro kraju na pierwszym miejscu. Kojarzy nam się z bohaterską postawą, a nawet oddaniem życia za Ojczyznę. W dzisiejszych czasach, aby zostać patriotą nie trzeba ginąć w obronie Ojczyzny, należy jedynie ją szanować i stawiać jej dobro na pierwszym miejscu. Jeżeli chcesz nazywać się patriotą to zastanów się, czy znasz historię swojego kraju i dzielisz się nią z innymi? Czy pielęgnujesz wartości narodowe, bierzesz udział w wyborach, referendach? Czy celebrowasz święta narodowe? A najważniejsze jest to, czy jesteś dumny z tego że jesteś Polakiem? Prawdziwy patriota jest w stanie udzielić odpowiedzi na każde z powyższych pytań. Jeżeli i twoje odpowiedzi są pozytywne, to możesz stwierdzić, że reprezentujesz postawę dojrzałego patrioty.

Instrukcja obsługi „wolności słowa”

Wiktoria Przybysz, absolwentka 3a LO

Terminem ściśle związanym z demokracją, państwem prawa jest wolność wyrażania swoich poglądów, przekonań w sferze publicznej, jest to tzw. „wolność słowa”. Jest to jedno z podstawowych praw człowieka i teoretycznie nie powinno się wiązać z żadnymi ograniczeniami, czy jednak na pewno tak jest? W którym momencie kończy się wolność słowa, a zaczyna szykanowanie, wyśmiewanie, popularny w dzisiejszych czasach „hejt”? W odpowiedzi na te pytania idealny wręcz wydaje się frazeologizm – „punkt widzenia zależy od punktu siedzenia”. W przypadku, gdy to my siedzimy przed klawiaturą naszego komputera, a przed naszymi oczami rozciąga się bezkresny Internet. Jest to przestrzeń pełna zarówno rzeczy niezwykłych, wartych uwagi, godnych pochwały i podziwu jak i bezsensownych informacji, brutalnych scen oraz przykładów ludzkiej głupoty. Bardzo szybko i bezproblemowo przychodzi nam ocenianie co jest fajne, a co nie, kto ile jest wart, co zasługuje na mojego „laika”, a co nie. Sytuacja jednak całkowicie zmienia się, gdy to my robimy coś dla nas ważnego, chcemy się tym podzielić, zapytać o zdanie, będąc przy tym przygotowani na konstruktywną krytykę. Często jednak w zamian dostając stek wulgaryzmów pod adresem zarówno naszej pracy jak i własnym,

choć przecież nikt tak naprawdę nas nie zna. W takim razie gdzie warto postawić granicę wolności słowa? Czy idea prawa wolności głosu zakładała w swojej istocie publiczny „pancz” jednostki oraz jej dokonań? Myślę że odpowiedź jest banalnie prosta. Wolność każdego z nas kończy się dokładnie tam, gdzie zaczyna się wolność drugiego człowieka. Jeśli coś zwyczajnie się podoba jest dobre samo w sobie, oczywiście zasługuje na pochwałę i aprobatę, jeśli jednak uważamy, że coś jest bezsensowne, przeciętne lub nieudolne, wolność słowa nie daje nam przyzwolenia na obrazę drugiego człowieka i jego pracy. W takiej sytuacji warto zdobyć się na konstruktywną krytykę, tym lepiej jeśli zostanie ona wyrażona osobiście, a nie publicznie. Czytając wiele komentarzy zamieszczonych w sieci i nie tylko, słysząc je na ulicy, w szkole, na każdym kroku chciałabym uprzejmie przypomnieć całemu społeczeństwu o starym, pocziwym milczeniu, które przecież jak mówi przysłowie jest złotem, bo niestety mowa niektórych ludzi na pewno nie jest srebrem. Zachęcam więc do tego by zanim wyrazimy swoją opinię zastanowić się, czy nie jest ona obraźliwa, a nade wszystko choć na chwilę postawić się w sytuacji osoby, którą oceniamy. Myślę, że to skutecznie zmieni punkt widzenia.

Patrioci...

Karolina Ornat, 3b LO

Patriotyzm to poczucie obowiązku obywatela wobec swojej Ojczyzny. Patriota to człowiek, który stawia dobro swojego kraju ponad swoje racje i potrzeby. Kocha swój kraj i jest gotów o niego walczyć. Patriotyzm to również pielęgnowanie tradycji i kultury. Zastanawiając się nad tematem zauważyłam, że tak, zdecydowanie my Polacy jesteśmy patriotami. Wiele osób nie zdaje sobie z tego jednak sprawy. Często patriotyzm można skojarzyć z czymś co sprawia nam przyjemność lub radość. Do patriotyzmu się nie dorasta tylko wyrasta się w nim. Rodzice przekazują go swoim dzieciom a dziadkowie wnukom.

W codziennym życiu każdy z nas jest patriotą. Należy podkreślić, że istnieje wiele organizacji, które wychowują w duchu patriotycznym. Choćby wszechobecni harcerze, którzy bardzo często tworzą patriotyczne gry miejskie pozwalające przybliżyć historię miasta i kraju. Tworząc grę jest potrzebne zebranie informacji oraz dogłębne zbadanie tematu. Bawiąc uczą i pokazują jak wspaniały jest nasz kraj. Ale przecież to nie wszystko. Organizują również przeróżne apele z okazji uczczenia święta narodowego.

Kibicowanie podczas imprez sportowych naszym zawodnikom jest zachowaniem patriotycznym. Śpiewanie hymnu przed meczami napawa nas dumą. Owszem może nie każdemu kibicowanie wychodzi dobrze, ale i tak przez chwilę staje się częścią wspólnoty, której na imię Polska. Pamiętanie o świętach narodowych takich jak 3 maja czy 11 listopada, wywieszanie flagi również buduje więzi narodowe. Patriotyzm to nie tylko czczenie flagi, godła i śpiewanie hymnu, to również odpowiedzialność za kraj, czynny udział w wyborach, nauka i praca na rzecz dobra wspólnego.

Patriotyzm to również dbanie o dobro narodowe, nie niszczenie mienia np. ławek w parku, przystanków, budynków użytku publicznego. Młodzież, dzieci i dorośli są włączani w akcje sprzątania świata i sadzenie nowych drzew. Patriotyzm w czasie wojny wymagał od Polaków poświęcenia, a często ofiary. Dzięki nim możemy dziś żyć w wolnej i niepodległej Polsce. Nie musimy sięgać po broń żeby strzec naszego kraju ale powinniśmy dbać o Polskę, naszą tradycje i kulturę. Przekazywanie tego dobra narodowego jest naszym obowiązkiem.

1918-2018
Nie1oodległa

Dobre, bo polskie

Wiktorja Chmielak, 3b LO

Mówi się, że wszyscy prawdziwi patrioci tacy jak Tadeusz Kościuszko, czy Józef Piłsudski dawno wyginęli i nie ma nikogo, kto mógłby kontynuować ich dzieło. Otóż nie. Istnieje wiele takich ludzi, nawet wokół nas. Pierwszym skojarzeniem do słowa „patriotyzm” jest zwykle walka za Ojczyznę, ale co zrobić kiedy nie ma z kim walczyć? Nie ma wówczas patriotów?

Tak naprawdę każdy z nas nim jest, może nieświadomie ale jednak. Ktoś zapyta: „W jaki sposób?” Przecież każdy z nas robiąc zakupy, spożywcze bądź przemysłowe, zapewne zwraca uwagę na etykiety i miejsce powstania produktu. Jeśli mamy wątpliwości co do jakości produktu, a zauważymy napis: „Made in Poland” lub „Wyprodukowano w Polsce”, to od razu nabieramy zaufania i kupujemy dany produkt. Jak

mówi maksyma: „Dobre, bo Polskie”. Będąc w sklepie i patrząc na magiczny napis od razu zakładamy, że skoro zostało wyprodukowane w naszym kraju, to musi być dobre, bo swój swojego nie oszuka. Tak rodzi się właśnie wspieranie polskich marek. Kupujemy i promujemy ubrania od polskich projektantów.

Podczas pobytu w Polsce brytyjskiej pary księżęcej, księżna Kate Middleton miała na sobie sukienkę projektu naszej Gosi Baczyńskiej. W 2013 roku wartość polskiego eksportu produktów rolno-spożywczych wyniosła rekordowe 19,9 mld euro. Ponad 80% polskiej żywności trafia do krajów Unii Europejskiej. Byliśmy największym eksporterem jabłek na świecie. Zmieniło się to jednak, kiedy Rosja nałożyła na nas embargo. Przez to nasz rynek zbytu znacznie się zmniejszył, mnóstwo

przedsiębiorstw i gospodarstw wiele na tym straciło. Jednak Polacy pomagają sobie, mimo że mamy w sobie „Januszową” mentalność i czasem żałujemy „somsiadowi” nowego samochodu, to po ogłoszeniu przykrych wiadomości wszyscy zjednoczyliśmy się w akcji „Jedź jabłka na złość Putinowi”, niby mały gest, ale świadczy o wzajemnej pomocy i próbie ratowania polskiej gospodarki.

Wspieramy polskich przedsiębiorców, co za tym idzie wspieramy również Polskę i inwestujemy w jej rozwój, by dalej mogła być liderem w wielu dziedzinach gospodarki.

Zatem, czy my wszyscy jesteśmy patriotami? Ważnym filarem suwerenności narodu jest władza. Dzięki temu, że jest stabilna

i posiada autorytet nie powtarzamy błędów z 1772 roku. Tylko prawdziwy patriota potrafi zjednoczyć naród i przewodzić nim mądrze i sprawiedliwie. Zatem do patriotów możemy zaliczyć również prezydentów i polityków, którzy podjęli się tego trudnego zadania czyli dbania o interes naszego państwa i obywateli. Wszyscy politycy i prezydenci to ludzie, którzy dobrowolnie zgłosili się na swój urząd. Dobrze znali cenę, jaką muszą zapłacić, a mimo to poświęcili się w służbie krajowi i dbają o dobro ogólne. To oni reprezentują nas na arenie międzynarodowej. To dzięki ich pracy pozyskujemy np. nowych inwestorów. W naszym mieście działa Młodzieżowa Rada Miasta, która mimo że obraduje oddzielnie, to przekazuje swoje pomysły właściwej Radzie Miasta. Również istnieje Rada Dzieci i Młodzieży Rzeczypospolitej Polskiej działająca na większą skalę, która obecnie prowadzi projekt na 100-lecie Odzyskania przez Polskę Niepodległości, w którym będzie brać udział również młodzież z naszego powiatu. Czy to również nie jest dobry przykład patriotyzmu? Na szczęście nie znajdujemy się w czasach, gdy patriota musiał walczyć z bronią w rękę za Ojczyznę. Teraz jednak jest znacznie trudniej pokazać się jako patriota, bo nie jest się w stanie zasłynąć poprzez bohaterskie czyny, tylko spełnianie zwykłych obowiązków. Ale pamiętajmy, że nawet wtedy patriotyzm nie może tracić na wartości. Patriotci są wszędzie. To właśnie My nimi jesteśmy. To od nas zależy przyszłość naszego kraju.

Patriota to...

Lucja Gładysz, 3b LO

W dzisiejszych czasach ludzie często zadają sobie pytanie, czym jest patriotyzm i kogo możemy nazwać patriotą.

Jak pisał Jan Paweł II w dziele „Pamięć i tożsamość” „Patriotyzm oznacza umiłowanie tego, co ojczyście: umiłowanie historii, tradycji, języka czy samego krajobrazu ojczystego. Jest to miłość, która obejmuje również dzieła rodaków i owoce ich geniuszu (...) Ojczyzna jest dobrem wspólnym wszystkich obywateli i jako taka, jest też wielkim obowiązkiem.” Patriotyzm wyraża się w przywiązaniu do swej Ojczyzny, ziemi rodzinnej, obyczajów oraz kultury narodowej, szacunku dla ludzi, którzy ją tworzyli, dlatego zarówno dawniej jak i obecnie odnajdujemy wśród nas patriotów. Patriota to człowiek, który kocha swoją Ojczyznę, jest gotów walczyć o nią i zawsze poświęci dobro prywatne na rzecz swojego kraju.

Literatura polska zawiera wiele przykładów postawy patriotycznej. Historia naszego kraju obfituje w różnego rodzaju zagrożenia dla istnienia polskiej państwowości. Na przestrzeni dziejów Polacy, mimo swych wad i dzielących ich różnic, zawsze potrafili się zjednoczyć, by wspólnie walczyć o swój kraj. Pojęcie patriotyzmu posiada więc dla Polaków wyjątkową treść. Literatura polska jest prawdziwą szkołą uczuć patriotycznych, bo niemal od początku swego istnienia wyraża głęboką troskę o losy Ojczyzny, tworzy wzorce osobowe prawdziwego patrioty i obywatela.

Przypatrując się utworom z poszczególnych epok możemy stwierdzić, że autorzy starali się natchnąć Polaków patriotyzmem w różny sposób. Przykładem może być wielki polski romantyk Adam Mickiewicz. Jest to przykład polskiego patrioty.

Nasz wieszcz narodowy nie brał udziału w powstaniu ani w innych działaniach zbrojnych. Wspierał jednak rodaków pisząc swoje dzieła. Przypominał im jaka kiedyś była Polska i jej naród. Dziełem obrazującym postawy patriotyczne Polaków jest na pewno „Pan Tadeusz”. Ta epopeja narodowa ukazuje szeroki obraz życia społeczeństwa w przełomowym dla niego okresie, w tym przypadku jest to Polska szlachecka. Główną cechą szlachty, przedstawionej w utworze jest patriotyzm i przywiązanie do tradycji. Pomimo skłonności do kłótni, bohaterowie Mickiewicza są przede wszystkim patriotami. Użycie przez poetę wspaniałej polszczyzny miało także swój cel. Nie chciał, by nasz wspaniały polski język poszedł w zapomnienie.

Dla literatury okresu II wojny światowej najbardziej rozpoznawalnym poetą jest Krzysztof Kamil Baczyński, który widzi w heroizmie, tak samo zresztą jak w patriotyzmie, jedyną drogę do ocalenia człowieczeństwa. Jego wiersze ukazują ogrom przeżyć związanych z wojną. Wszystkie wiersze Baczyńskiego są utworami, które ukazują okrutny świat wojny, ale pokazują drogę ucieczki od niego w marzenia i miłość. Podstawowym dylematem Baczyńskiego jest wybór między obowiązkiem wobec Ojczyzny, a pragnieniem realizacji siebie jako człowieka i poety. Jego śmierć, na polu walki, tak podobna do sposobu umierania średniowiecznych rycerzy, stała się symbolem wiary i patriotyzmu ówczesnego młodego pokolenia. Poeta spełnił swój patriotyczny obowiązek i zginął jak żołnierz w Powstaniu Warszawskim. Wróćmy do czasów obecnych, wśród nas nadal są patrioci.

Dzisiaj żyjemy w łatwiejszych czasach. Nasza Ojczyzna jest wolna i niepodległa. Należy więc zadać sobie pytanie, co znaczy dziś być patriotą. Myślę, że uczy się patriotyzmu w domu rodzinnym i w szkole. Już w grupie najmłodszych dzieci można budzić przywiązanie do ojczyzny oraz swego miasta. Kształtować uczucia, z których po latach zrodzić się powinien prawdziwy patriotyzm. Można to czynić na wiele różnych sposobów.

Problematykę patriotyczną przybliżają dziecku pewne wizualne symbole i znaki takie jak: godło, barwy państwowe, herby miast, sztandary. Nauczmy dzieci kochać miejsce, w którym żyjemy. Poznawajmy coraz dokładniej historię swojego miasta i regionu. Uczmy się doceniać to, co zostawili po sobie nasi przodkowie. Patriotyzm wydaje się narodową cechą Polaków.

Ojczyzna zaś w literaturze stanowi pojęcie, wokół którego kształtuje się prawie cała rzeczywistość. Troska o nią wyraża troskę o kraj ojczysty oraz związane z nim niepowtarzalne wartości. W trosce o nią autorzy podejmowali próby stworzenia idealnego systemu politycznego, gospodarczego i społecznego. To patriotyzm wyznaczał kierunek, w którym bohater dążył do najpełniejszej realizacji swego człowieczeństwa.

Ojczyzna i miłość do niej stawała się drogowskazem, absolutną wartością, czymś co wręcz uzasadniało życie i postępowanie bohaterów literackich. Patrioci są wśród nas, a patriotą nie jest tylko ten kto wojuje z szablą w rękę, lecz ten kto naprawdę kocha swoją Ojczyznę, naród i język.

Patriotyzm - droga honoru, droga tradycji, droga do szczęścia Polski...

Mateusz Kędzior, 3c LO

Czym tak właściwie jest patriotyzm, który tak często wspominany jest przez nas wszystkich?

Czy jest to jedynie puste słowo, sposób życia czy może jednak głębia, w której dostrzec można swoje prawdziwe ja? Dla mnie patriotyzm to przede wszystkim coś więcej niż obrona kraju, dbanie o jego zasoby militarne czy politykę wojskową. Nie rozpatruję go jedynie na jednej płaszczyźnie, lecz staram się dostrzegać wszystkie jego aspekty. Według mnie patriotyzm jest czymś więcej niż ostentacyjnym noszeniem ubrań z symbolem Polski Walczącej czy z symbolami narodowymi.

Patriotyzm to przede wszystkim pamięć. Pamięć o bohaterach narodowych, którzy odegrali najważniejsze, ale i te mniej spektakularne role na drodze kształtowania się naszej ojczyzny. Tak, dla mnie patriotyzmem jest pamięć, ale nie tylko zachowywanie

wspomnień o wielkich osobach minionych epok, ale także pamięć o ich mogiłach czy miejscach, z którymi byli związani emocjonalnie. Patriotyzm to dla mnie nawet najmniejsze gesty, które wiele znaczą... jest to na przykład spędzenie chwili zadumy na terenie Kopca Kościuszki, znajdującego się w mojej miejscowości. To także dbanie o porządek miejsca, które jest przecież częścią historii. To zwykła lekcja historii, prowadzona przez miłego pana na terenie Pałacu należącego do rodziny Zamoyskich we wsi, która jest dla mnie ostoją.

Dla mnie patriotyzm to także regionalizm. Regionalizm, który przedstawia nam historię miejsca, w którym się wychowywaliśmy, a także uczy nas jak pielęgnować zwyczaje. Uważam, że patriotyzm to także zbiorowa świadomość, świadomość, która łączy ludzi. Szczególne wzruszenie wywołała u mnie inscenizacja,

„Sobolew- wrzesień 1939”, którą nazwać można prawdziwą miłością do ojczyzny. Oglądając to wydarzenie z bliska, mogę śmiało stwierdzić, że było to kompletne wyrażenie tego, czym dla mnie jest patriotyzm. Patriotyzm jest piękny, ponieważ łączy wszystkich ludzi. I tak jak w Sobolewie przywiązanie do kraju połączyło zarówno uczniów, jak i seniorów, tak patriotyzm zacieśnia więzy pomiędzy wszystkimi rodakami w kraju i poza nim.

Prawdziwym patriotyzmem jest dla mnie honor i duma, które jesteście winni ojczyźnie. To nie uginanie się pod batutą ludzi, którzy wpajają nam nieprawdziwe i krzywdzące informacje na temat historii naszego kraju. To duma z działań Polaków, którzy dążyli do obrony słabszych w niestabilnym kraju, którym niegdyś była Polska. Należy jednak pamiętać, że ludzie czerpią naukę właśnie z takich wydarzeń, dlatego nie wolno zgadzać się z ludźmi, którzy przyjmują postawę jedynie oskarżycielską w stosunku do naszej ojczyzny.

Patriotyzm to dla mnie także dbanie o jak najlepszy rozwój naszej ojczyzny, ale nie tylko rozwój technologiczny, ale przede wszystkim rozwój społeczny. To pomoc młodym ludziom w odnalezieniu życiowej drogi, drogi, która pomoże im stać się prawdziwymi Polakami, a przede wszystkim dobrymi ludźmi. Patriotyzm odnajduję także w nauczycielach, którzy powołani do trudnej życiowej roli, pomagają kształtować w młodym

człowieku pozytywne postawy. Przyczyniają się oni do rozwoju społecznego w naszym kraju, ponieważ to oni wpajają młodym ludziom, jak żyć, aby być dumnym z tego, kim się jest. Rozwijają oni w uczniach pasję oraz ich tożsamość narodową. Pomagają rozwiązywać problemy, które w naszym wieku wydają się niemożliwymi do rozwiązania. Najważniejsza jest jednak nauka, którą przekazują w szkołach. To dzięki nauce nasze pokolenie ma szansę na odbudowanie kraju, w którym od dawna pragniemy żyć, a także na reprezentowanie Polski na arenie międzynarodowej.

Rzecz naszemu krajowi pokazuje miłość ludzi, którzy pragną, aby ich ojczyzna była coraz lepsza. Uważam, że patriotyzm to duma ze swojego kraju, której powinniśmy nauczyć także innych mieszkańców świata. Patriotyzm to indywidualna rola w społeczeństwie każdego z nas, dlatego powinniśmy ją odnaleźć i spełniać najlepiej jak potrafimy. Każdy z nas ma inną rolę w życiu, ponieważ każdy jest inny i nie powinniśmy dążyć do tego, aby upodobnić się do kogoś, kogo być może podziwiamy.

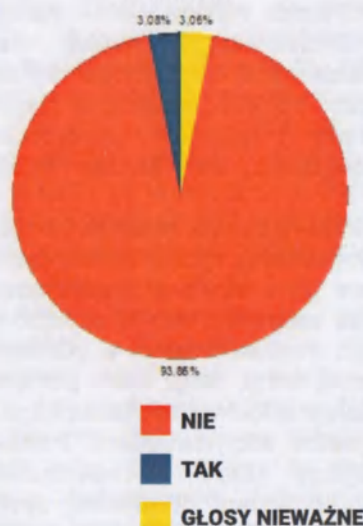
Patriotyzm to dla mnie nauka, którą powinien posiadać każdy z nas. Nauka, która pomaga nam iść przez życie z podniesioną głową i pomaga wykrzyczeć światu wszystkie nasze pozytywne i negatywne emocje. Tym dla mnie jest patriotyzm.

Referendum odnośnie przedłużenia przerw w szkole

W związku z planami Ministerstwa Edukacji dotyczącymi wydłużenia przerw w szkołach zasięgnęliśmy opinii naszej społeczności szkolnej w formie referendum. W przededniu Międzynarodowego Dnia Demokracji, 14 września samorząd szkolny zorganizował głosowanie w którym wzięło udział 479 uczniów. Przysłuchająca większość osób biorących udział w głosowaniu wyraziła sprzeciw zmianie długości trwania przerw (96.83% głosów). Referendum towarzyszyła również akcja „**Młodzi mają głos**” zachęcająca pełnoletnią młodzież do udziału w wyborach samorządowych 21 października.

CZY JESTEŚ ZA PRZEDŁUŻENIEM PRZERW W SZKOLE?

Relacje i refleksje po warsztatach dziennikarskich na UKSW napisane przez uczniów klasy 1a LO

Cały dzień czekałam na to, aby podzielić się z tobą moją pamiętnikami moimi wrażeniami z dnia dzisiejszego. Dziś zamiast lekcji udaliśmy się na warsztaty dziennikarskie, które odbyły się na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego. Najfajniejszym momentem tej wycieczki była praca przed kamerami, gdzie mogliśmy poczuć, jak to jest przeprowadzać prawdziwy wywiad. Powiedziano nam, abyśmy przeprowadzili wywiad między sobą. Takim oto sposobem wcieliłam się w rolę reporterki, która znajduje się na premierze nowego filmu i przeprowadza krótki wywiad z główną bohaterką. Poważnie zastanawiam się nad pracą w mediach. Po warsztatach udaliśmy się w drogę powrotną. Zajechaliśmy do KFC. Rozdawali tam balony, które oczywiście musiałam wziąć ze sobą. Teraz sobie pomyślisz, że zachowałam się jak małe dziecko, ale to naprawdę było silniejsze ode mnie. Nie mogłam się po prostu powstrzymać. Czasami fajnie wrócić do czasów dzieciństwa.

Gdy wszyscy już zaspokoiли swój głód, ponownie wyruszyliśmy w drogę powrotną, która minęła w naprawdę miłej atmosferze. Przede wszystkim dzięki mojej przyjaciółce Julii, z którą siedziałam w autobusie oraz dzięki reszcie moich nowych znajomych. Cieszę się, że pojechałam na wycieczkę, ponieważ warsztaty były fascynujące. Poprawiły mój humor oraz nakierowały na to, kim chce zostać w przyszłości. Teraz gdy już podzieliłam się z tobą moimi wrażeniami z dzisiejszego dnia, mogę udać się spokojnie w objęcia Morfeusza.

Alicja Lipska, 1a LO

Wspomnienia...

Dzisiejszego dnia z całą klasą 1a LO pojechaliśmy na warsztaty dziennikarskie, by przyzwyczać się do swojego przyszłego zawodu oraz zapoznać się z podstawami dziennikarstwa oraz pracą przed kamerą. 1a LO jest klasą o profilu humanistyczno-dziennikarskim. Sądzę jednak, iż większość osób była zdziwiona, że nasza wychowawczyni zorganizowała nam taką wycieczkę. Nikt nie wiedział co dokładnie będziemy robić i co nas tam czeka. Nawet nasza sorka nie była co do tego pewna. Pojechaliśmy więc nastawieni na nowe przygody, jednak na pewno każdy z nas trochę się obawiał. W autobusie panowała świetna atmosfera, pomimo wczesnej godziny. Było widać, że każdy był gotowy do działania, przez całą drogę było wesoło, było wiele śmiechu oraz wiele śpiewów. Niestety ja oraz moja koleżanka nie wygraliśmy walki ze zmęczeniem, co poskutkowało snem w autobusie, a koleżanki, które siedziały naprzeciwko nas, zrobiły nam zdjęcie. Wyszło komicznie!

Gdy dotarliśmy na miejsce, byłam trochę podenerwowana, jednak to, co zastałam w środku, zaciekało mnie jeszcze bardziej. Każdy zajął miejsce i czekaliśmy na Panią, która miała poprowadzić z nami zajęcia. Dostaliśmy zielone teczki z białym napisem „PANDATV”. Po otwarciu ich znaleźliśmy tam test, który składał się z dwudziestu jeden pytań dotyczących żargonu dziennikarskiego. Wbrew pozorom na wiele pytań znałam odpowiedzi, a na większość odpowiadałam poprawnie. Szczegółowo, zdziwiło mnie to. W trakcie rozwiązywania testu poznaliśmy założyciela „PANDATV” i pokrótce poznaliśmy historię powstania tej telewizji. Po rozwiązaniu zadań, musieliśmy się dobrać w kilkusobowe grupy. To właśnie wtedy zaczął się punkt kulminacyjny całej wycieczki. Praca przed kamerą. Musieliśmy wybrać dwie osoby z każdej grupy, które będą prowadzić pomiędzy sobą dialog, a dokładnie wywiad. Nasza sorka wytypowała mnie i Piotra. On wcielił się w rolę dziennikarza, ja z kolei słynnej modelki, z którą przeprowadzono wywiad. Świetnie się przy tym bawiłam! Na początku wyglądaliśmy się przed kamerą, jednak gdy nadszedł odpowiedni moment odegraliśmy swoje role jak najlepiej potrafiliśmy. Przy wykonywaniu zdania okazało się, że trzymam mikrofon jak piosenkarka, a nie dziennikarz. Można to jednak nazwać pomyłką nowicjusza. Następnie każdy z grupy musiał nagrać jak wymawia przed kamerą trzy bardzo trudne zdania z kartki, którą otrzymaliśmy. Szczegółowo mówiąc, poszło mi to fatalnie. Za pierwszym ujęciem trzymałam mikrofon za daleko, przy drugim podejściu tak sepleniałam, że całość wyszła komicznie!

Na koniec spotkania zrobiliśmy zdjęcie klasowe i opuściliśmy budynek. W drodze do domu zajechaliśmy do KFC, żeby napelnić nasze, żołądki po dniu pełnym wrażeń. Wycieczka była naprawdę świetna! Super się bawiłam i z chęcią bym to powtórzyła! Po tym doświadczeniu czuję, że mogłabym zostać dziennikarką!

Paula Kuszpit, 1a LO

Niby dzień jak co dzień, ale czwartek rozpoczął się bardzo dobrze, ponieważ był on dniem wolnym od zajęć. Chciało mi się bardzo spać. Powędrowałam do szkoły gdzie była zbiórka przed wyjazdem do Warszawy. Podróż była bardzo długa i bardzo męcząca. Dalo się zauważyć, że kierowca miał małe problemy, ponieważ kilka razy się zgubił. Obawiałam się, że zostanie nam mało czasu. I nagle nasz cel został osiągnięty: Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. Pokonując kręte korytarze i schody weszłam do sali, w której odbywały się warsztaty dziennikarskie i zajęłam miejsce obok znajomych. Nie za bardzo przepadam za wykładami, które są długie i mnie nie interesują. W tym przypadku było inaczej. Miałam dość mieszane uczucia, jako iż byłam przekonana, że dziennikarstwo to nie jest moja bajka. Przez długi okres czasu byłam zdania, że najlepiej odnajdę się w zawodzie psychologa, lecz od tamtego dnia zadaję sobie pytania: Czy moja droga nie nasuwa się sama? Czy to nie jest to, z czym sobie w życiu poradzę? Czy kamera mnie pokocha? Czego tak naprawdę chcę i pragnę?

Zajęcia były świetne. Wykład kojarzy się z długim gadaniem profesora, który ma wiedzę w danej dziedzinie. Tu jednak było inaczej. Rozpoczęliśmy od quizu, w którym pojawiły się nieznanne mi do tej pory słowa takie jak: forszpan, przeźrocze, intro czy outro. Domyślałam się, że większość tych wyrazów pochodziła z języka angielskiego. Znalazły się również takie, z którymi nie miałam żadnego problemu. Później pani zaprosiła całą grupę do zabawy z kamerą, a raczej przed kamerą i nawet tuż za nią. Było to dla mnie coś nowego. Wcześniej nikt nie dał mi tak wielkiej szansy, abym dała z siebie więcej niż mogę. Nagrywanie wcale nie było takie łatwe jak może się wydawać, ponieważ nikt nie miał pojęcia, że sposób otwierania jamy ustnej ma jakiegokolwiek znaczenie. Gdy zostały przekazane nam wszystkie potrzebne wskazówki, przystąpiłam razem ze swoją czteroosobową grupą do sprawdzenia swoich umiejętności. Musieliśmy odegrać dwie role, najpierw jako dziennikarz, a potem jako kamerzysta. Było to dla mnie ciężkim wyzwaniem, wystąpienie publicznych się nie wstydzę. Należę do osób dość odważnych i pewnych siebie. Każda osoba otrzymała na kartkach zbiór skomplikowanych w wymowie wyrażeń i zdań. Dla mnie nie były one ani łatwe, ani trudne, ale zdarzało mi się, że plątał mi się język. Bardzo żałowałam, że ta pełna radości zabawa dobiegła końca, Wiemy jednak, że tak już po prostu jest. To co piękne szybko się kończy. Na tej uczelni mają własny program Panda TV. Zdziwiło mnie kiedy pani powiedziała od czego wziął się ten termin. Byłam święcie przekonana, że pochodzi on od nazwy zwierzęcia. Spodobał mi się pomysł, aby wysyłano nam na pocztę materiały dziennikarskie. Na pewno będę z nich korzystała w wolnych chwilach. Kobieta, która prowadziła warsztaty zaskoczyła mnie nie tylko swoją wiedzą, ale także zapalem do pracy i umiejętnością przekazania wielu informacji. Przepelniona nowymi wiadomościami opuściłam uniwersytet wraz z rówieśnikami z mojej klasy. Kolejną i ostatnią atrakcją tego dnia było KFC. Każda osoba marzyła o tym, aby zjeść jakiś posiłek, ale ja dalej żyłam zajęciami. W mojej głowie nic innego nie było. Od tego dnia zaczęłam zastanawiać się co bym chciała osiągnąć. Myślę, że dziennikarstwo może być czymś dla mnie. Nikt nie zepsuje mi wyznaczonych planów, chyba że sama je zaprzepaszczę. Otworzyło mi to drzwi na coś nowego, coś o czym nigdy nie myślałam. Nie oczekuję żadnego cudu, ale wiem, że gdy zacznę dążyć do swojego celu, to osiągnę to co będę najbardziej chciała. Wyjazd pozwolił mi na przemyślenia. O czym? O tym czego chcę i pragnę tak najbardziej.

Wycieczkę uważam za bardzo udaną. Mogą być osoby, które się tym nie zainteresowały, ale ja czuję się wspaniale, że mogłam uczestniczyć w tego typu zajęciach. Ten dzień na długo pozostanie w mej pamięci. Kto wie, może kiedyś będę wdzięczna wychowawcy za to, że dał mi szansę i zabrali mnie na uniwersytet, abym lepiej poznała siebie i swoją wyobraźnię. Szkoda tylko, że to tak szybko minęło. Mam nadzieję, że na wiosnę znów tam wrócimy.

Kinga Szczypek, 1a LO

Dni Kariery Zawodowej

Każdy z nas jest jedyny w swoim rodzaju, wyjątkowy i niepowtarzalny. Mamy mocne i słabe strony, wady i zalety, ogromne możliwości i ograniczenia. Niestety najczęściej widzimy to, co sprawia nam trudność, z czym sobie nie radzimy, co nas uwiera i nam przeszkadza. Koncentrując się na naszych słabościach, nie potrafimy dostrzec, że jesteśmy wspaniali. A chodzi o to, żeby dostrzec w sobie potencjał, przyjąć wiedzę o sobie samym, wykorzystać swoje umiejętności oraz indywidualne doświadczenie, aby stać się „architektem swojego

szczęścia”. Właśnie pod takim hasłem odbywały się Ogólnopolskie Dni Kariery Zawodowej (15-21 październik 2018 r.) w naszej szkole. I tak pierwsze spotkanie odbyło się w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych. Co ma inspektorat ZUS w Garwolinie wspólnego ze szczęściem? No cóż, jak się okazało na spotkaniu, bardzo wiele! Można stwierdzić, że aby być architektem swojego szczęścia trzeba myśleć perspektywnie. Zajęcia w ZUS pt. „Twoja przyszłość w Twoich rękach, czyli rola ubezpieczeń

w dorosłym życiu” prowadzone przez p. Ignacego Kozaka i p. Izabelę Hinc-Kozłowską, pokazały różne ścieżki kariery i możliwości realizacji swoich planów. 18 października 2018 roku odbyły się warsztaty dziennikarskie na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego. Zajęcia poprowadziła p. Marlena Kałużyńska-Tyburska wraz z p. Pauliną Litwińską, które na codzień prowadzą telewizję internetową Panda TV. Uczniowie musieli przygotować materiał do wywiadu, następnie ten wywiad przeprowadzić. Dowiedzieli się też jak rozgrzać aparat mowy, by brzmieć wyraźnie i zrozumiale.

Dni Kariery Zawodowej

Pani Marlena przedstawiła nam ścieżkę kariery w mediach. Kolejne spotkanie w ramach Październikowych Dni Kariery odbyło się 19 października 2018 roku. Warsztaty poprowadził pan Jakub Truszkowski, doradca edukacyjny i absolwentka naszej szkoły, studentka II roku psychologii właśnie w Anglii - Dominika Kalinowska. Uczniowie mogli się dowiedzieć jak aplikować na studia w Wielkiej Brytanii, jakie są kierunki i warunki kształcenia. Warsztaty "Yes, you can! - Studiuj w Anglii" uświadomiły nam, że naprawdę warto się uczyć, gdyż: "im więcej się uczysz, tym silniejszy się stajesz, tym więcej przeszkód

potrafisz pokonać". 22 października 2018 roku odbyły się warsztaty dla uczniów z Technikum Organizacji Reklamy prowadzone przez p. Andrzeja Sągina z Warszawskiej Szkoły Reklamy. Temat spotkania: Dlaczego warto pracować w branży reklamowej. Specjalizacja działów marketingu (badania, kreacje, produkcja, stanowiska, kwalifikacje, zarobki). Jak się okazało nie każdy powinien pracować w tej branży, trafiają tam najlepsi i najbardziej zdeterminowani! A co zrobić, żeby się znaleźć wśród najlepszych, no cóż, nic prostszego jak zauwa-

żył prowadzący, praktyka, praca, determinacja, stworzenie własnego portfolio, to właśnie jest gwarancją sukcesu. Kolejne spotkanie odbyło się w ramach Akademii Przedsiębiorczości warsztaty prowadzone przez p. Joannę Stefańczyk z SGGW z Warszawy przybliżyły uczniom zasady wolnego rynku oraz prowadzenia działalności gospodarczej.

p. Agnieszka Karwowska

W tym miejscu dziękuję p. Jolancie Konarzewskiej za wsparcie przy organizacji Ogólnopolskich Dni Kariery Zawodowej.

WYNIKI KONKURSÓW ZORGANIZOWANYCH PRZEZ BIBLIOTEKĘ

KONKURS LITERACKI

- I miejsce – Mateusz Kędzior, 3c LO
- II miejsce – Katarzyna Owczarczyk, 3 TOR
- III miejsce – Zuzanna Pałdyna, 1b LO

KONKURS PLASTYCZNY

Kategoria: zakładka do książki wykonana techniką komputerową

- I miejsce – Klaudia Krawczyk, 4 TOR
- II miejsce – Mariusz Kowalczyk, 4 TOR
- III miejsce – Joanna Pietryka, 4 TOR

Kategoria: zakładka do książki wykonana ręcznie

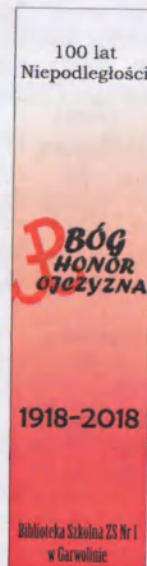
- I miejsce – Adrianna Burno, 2a TE
- II miejsce – Aleksandra Ochal, 2b LO
- III miejsce – Paulina Gawryś, 3a TE

Kategoria: plakat „Ojcowie Niepodległości”

- I miejsce – Mikołaj Opala kl. 3 b LO
- II miejsce – Adrianna Zygadło kl. 1 b LO
- III miejsce – Szymon Mika. 3 TCP

ZAKŁADKI DO KSIĄŻKI WYKONANE
TECHNIKOM KOMPUTEROWĄ

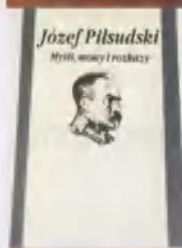
ZAKŁADKI DO KSIĄŻKI WYKONANE RĘCZNIE

**BIBLIOTEKA POLECA WYBRANE KSIĄŻKI
O TEMATYCE NIEPODLEGŁOŚCIOWEJ**

Dybkowska Alicja, Żaryn Jan, Żaryn Małgorzata, *Polskie dzieje od czasów najdawniejszych do współczesności*, Wyd. 6, Warszawa 1999: Wydawnictwo Naukowe PWN. ISBN 83-01-13038-5; s. 215-223: *Sprawa polska w I wojnie światowej*.

Dzieje Polski. Kalendarium, red. nauk. Andrzej Chwalba; aut. Jakub Basista [et al.], Kraków 1999: Wydawnictwo Literackie. ISBN 83-08-02965-5; s. 620-625: 1918.

Gałęzowski Marek, *Marszałek Józef Piłsudski (1867-1935)*, Warszawa 2013: Instytut Pamięci Narodowej. ISBN 978-83-7629-569-5.

Iłkiewiczówna Kazimiera, *Ścieżka obok drogi*, Wyd. 2, Warszawa 1989: Oficyna Wydawnicza Zelpress.

Michalski Zenon Janusz, *Siwy strzelca strój - rzecz o Józefie Piłsudskim*, Łódź 1988: Krajowa Agencja Wydawnicza. ISBN 83-03-02511-2.

Piłsudski Józef, *Myśli, mowy i rozkazy*, wybrał i wstępem opatrzył Bohdan Urbankowski, Warszawa 1989: Wydawnictwo Kwadryga. ISBN 83-85082-01-8.

Piłsudski Józef, *Józef Piłsudski o sobie: z pism, rozkazów i przemówień komendanta*, zebrał i wydał Z. Zygmuntowicz, Warszawa-Lwów 1989: Agencja "Omnipress". ISBN 83-85028-73-0.

Piłsudski Józef, *Wybór pism*, wybór i oprac. Włodzimierz Suleja, Wrocław 1999: Zakład Narodowy im. Ossolińskich.

Podhorodecki Leszek, *Historia Polski 1796-1996*, Warszawa 1997: Wydawnictwo „ADA”. ISBN 83-86170-22-0; s. 119-122: *Legiony Józefa Piłsudskiego*; s. 123-131: *Ku Niepodległości*.

Politycy i reformatorzy, [red. tomu Agata Patalas], [w:] „Sławni Polacy”, Poznań 1998: Podsiedlik Raniowski i Spółka. ISBN 83-7112-102-8; s. 32-33: *Ignacy Jan Paderewski (1860-1941)*; s. 34-35: *Roman Dmowski (1864-1939)*.

Polska na przestrzeni wieków, praca zbiorowa pod red. Janusza Tazbira, Warszawa 1995: Wydawnictwo Naukowe PWN. ISBN 83-01-11693-5; s. 533-555: *Walka o rząd i granice*.

Położyński Antoni, *Marszałek Józef Piłsudski odbrązowiony*, Warszawa 2005: nakład. autora. ISBN 8387-124-17-6.

Roszkowski Wojciech, *Historia Polski 1914-1991*, Wyd. 2 popr. i rozszerz., Warszawa 1992: Wydawnictwo Naukowe PWN. ISBN 83-01-11014-7; s. 19-24: *Konsolidacja państwa (1918-1921)*.

Roszkowski Wojciech, *Najnowsza historia Polski 1914-1945*, Warszawa 2003: Świat Książki. ISBN 978-83-7311-991-8; s. 17-51: *Odrodzenie Polski*.

Sienkiewicz Witold, *Ilustrowana encyklopedia dziejów Polski*, Warszawa cop. 2011: Demart. ISBN 978-83-7427-672-6; s. 161: *Paderewski Ignacy Jan (1860-1941)*; s. 162-163: *Parlament Rzeczypospolitej Polskiej*; s. 170-172: *Piłsudski Józef (1867-1935)*.

100 największych postaci w historii Polski, [oprac. tekstów Agnieszka Pioch-Sławomirska, Anna Sójka-Leszczyńska, Joanna Tropiło], Poznań 2000: Podsiadlik-Raniowski i Spółka. ISBN 83-7212-415-9; s. 69: *Ignacy Jan Paderewski (1860-1941)*; s. 70: *Roman Dmowski (1861-1939)*.

Świętek Ryszard, *Lodowa ściana. Sekrety polityki Józefa Piłsudskiego 1904-1918*, Kraków 1998: "Platan". ISBN 83-85222-58-8.

Tymowski Michał, Kieniewicz Jan, Holzer Jerzy, *Historia Polski*, Wyd. 2 popr., Paris 1987: Editions Spotkania; s. 269-283: *Walka o państwo*.

Wodzowie i żołnierze [od Zawiszy Czarnego do "Zośki", fakty, ciekawostki, kalendarium życia, ponad 150 barwnych ilustracji], [red. tomu Grzegorz Luterek], [w:] „Sławni Polacy”, Poznań 1998: Podsiadlik Raniowski i Spółka. ISBN 83-7227-412-6; s. 42-43: *Józef Piłsudski 1867-1935*.

Wójcik Zbigniew, *Józef Piłsudski 1867-1935*, Warszawa [2002]: Oficyna Wydawnicza "Rytm". ISBN 83-88794-84-1..

Polska samorządna: ilustrowane dzieje administracji i samorządu terytorialnego na tle historii Polski, [red. prowadzący Katarzyna Kucharczuk ; tekst Bolesław Bezeg [et al.], Warszawa 2011: Grupa Wydawnicza PWN. ISBN 978-83-7705-120-7; s. 179-189: *Administracja i społeczeństwo w II Rzeczypospolitej*.

Polska XX wieku: 1914-2003, [red. nauk. t. Marek Derwich], Warszawa 2004: "Horyzont"; Wrocław: Wydawnictwo Dolnośląskie. ISBN 83-7384-089-3; s.18-27: *Organizacja państwa*.

Zestawienie przygotowała p. Agnieszka Karwowska

100-lecie
NIEPODLEGŁOŚCI

1918 - 2018

